

GREMO V BETLEHEM!

Z zgodbami in pesmimi
se pripravljamo na božič

GREMO V BETLEHEM!

GREMO V BETLEHEM!

ZALOŽBA
DRUŽINA

1. dan

Adventni čas

Kristus prihaja,
vrata odprimo
in ga z veseljem
k nam povabímo.

*Pridi, poteši
nam hrepenenje,
pridi, spremeni
naše življenje.*

Luč se prižiga,
raj se odpira,
konec strahu je,
konec nemira.

*Pridi, poteši
nam hrepenenje,
pridi, spremeni
naše življenje.*

Kristus ljubezen
svetu prinaša,
upanja polna
srca so naša.

*Pridi, poteši
nam hrepenenje,
pridi, spremeni
naše življenje.*

Volja Očeta
zdaj se spolnjuje,
Kristus prihaja,
svet odrešuje.

*Pridi, poteši
nam hrepenenje,
pridi, spremeni
naše življenje.*

Napisala
Roža Gantar

Ilustrirala
Telka Reichman

2. dan

V pričakovanju

Babica je sedela ob oknu in pletla. Zraven nje je na polici potihno igral radio. Že tretjič je nemirno pogledala na uro. Tedaj so se odprla vrata na stežaj in pritekale so vnučka Lucija in še dve njeni prijateljici, Eva in Bojana.

»Hvala Bogu, prišla si! Zunaj se oblači, vsak čas lahko začne snežiti,« si je babica oddahnila in se vsem trem prijazno nasmehnila.

»Kaj pa delaš, babica? Ali nisi rekla, da te boljijo roke?« je vprašala vnučka.

»Saj me,« je odgovorila babica. »Zelo nerodne in boleče roke imam, vendar se mi ta čas popravijo. Nogavice pletem, prave domače nogavice iz ovčje volne!«

»Za koga pa bodo, babica? Kdo pa misliš, da jih bo še nosil? Tako grobe so!«

»Vem, da so grobe, ampak so pa zato tople! Veliko otrok danes nima toplih nogavic za zimo. Pa bi jim rada pomagala! Rada bi jih podarila Miklavžu, ko bo

prišel mimo. On bo že vedel, kam naj jih odnese. Vse otroke pozna in dobro ve, kje jih ne morejo kupiti!«

»Tudi jaz bi rada imela take,« je rekla Eva.

»Ampak moja babica nič ne plete. Nima časa. Zdaj dela izpit za avto!«

»Tudi moja nima časa, da bi pletla,« reče še Bojana. »K računalniškemu krožku hodi in ko pride domov, sede za računalnik.«

»Ja? Vidiš, kako sodobni sta vajini babici. Jaz pa znam le plesti in nič drugega!«

Deklice se ji prijazno nasmehnejo in gredo v Lucijino sobo.

»Tudi jaz bi rada imela tako babico, da bi mi kdaj kaj spletla,« je rekla Eva, takoj ko so se začele igrati.

»Jaz tudi,« je rekla Bojana. »Rada bi videla, da bi bila več doma, z mano. Rada bi, da je kdo doma, kot pri tebi, ko prideš iz šole. Oče in mama delata, brat pa je še v šoli.«

»Ali mislita, da bo Miklavž res raznosil okrog njene volnene nogavice?« razmišlja Lucija na glas.

»Mislim, da bo! Tudi jaz bi jih nosila, vedno me zebe v noge,« ji odvrne Eva in jo resno pogleda.

Deklice so se pogovarjale do večera, šele mrak jih je poslal vsako na svoj dom. Babica pa je prižgala luč in pletla naprej. Eno nogavico je že odložila, zdaj je nasnula zanke že za drugo.

Pogledala je ven. Vse je bilo v pričakovanju. V pričakovanju prihoda prvega od dobrih mož, svetega Miklavža!

Babici je ob misli na to postalo lepo in sladko pri srcu. Nasmehnila se je.

»Kako vredno je življenje ob misli na to, da bom nekomu lahko nekaj toplega podarila,« je zašepetala v lep, pričakovanja poln zimski večer in odložila pletenje.

Napisala
Polona Škrinjar

Ilustrirala
Maša Kozjek

Najlepši večeri

Blizu onega mesta, kjer se reka Kokra izliva v Savo, najdete s soncem obsijano vas. Tam živita Franc in Barbara. Ded in babica. Vendar nista nikoli sama. Hiša odmeva od vriska in petja in otroških korakov. Najbolj glasni so Domen, Gal in Katka.

Zanje ni lepšega časa, kot je advent. Praznovanje se začne z dedovim godom in traja vse do božiča. Ded Franc kar žari od sreče, ker ima istega nebeškega zavetnika kot France Prešeren. Sv. Frančiška Ksaverija! Babi Barbi pripravi dedu tako veliko torto, da jo dobijo še sosedje! Že naslednji dan goduje ona. Na dan sv. Barbare. Dedi ji pa ne podari ne svilene rute ne torte. Prinese ji nekaj daljših in krajših česnjevih vejic. »To je pa zate, Barbara!« In ded babi Barbi vedno pomežikne!

Tako se v družini stopnjuje praznovanje adventa! Gal še ne hodi v šolo, a že od prejšnjega leta ve, da bodo v vazi te veje cvetele prav o božiču! Babi poišče zanje vsak sončni žarek, ki pokuka skozi okno.

Večerna zarja pa tako zlata! To pomeni, da Miklavž že peče sladke piškote. Ko bodo otroci na Zemlji pospali, se bodo angelci in Miklavž ... »Ja, ja,« pravi babi Barbi, »sv. Miklavž res dobrote deli, ampak tudi mi obdarujmo druge ljudi!« Domen predlaga, da bi nekaj

Miklavževih darov podarili Sabiri. Od nekod daleč je prišla v vas tuja družina in tista deklica je tako plašna ... »Potem pa kar zdajle molimo zanjo,« reče ded.

»Advent je čas, ko se spominjamo, da je po Jezusovem rojstvu tudi sveta Družina morala v tuji kraj.«

»Sveta Lucija naj nam pomaga opaziti sirote!« zavzdihne babi. Katka ve, da je na dan sv. Lucije treba v lončke posejati pšenico, da bo ob jaslicah lepo zelenela. Domna je pa neki večer zaskrbelo, ali so nabrali dovolj mahu za jaslice ...

Kar prehitro bežijo adventni dnevi! Najlepši so večeri, ko v dnevni sobi prižgejo svečke na adventnem vencu. Vsak teden eno več.

Babi Barbi je že prvi dan adventa televizor pregrnila z veliko ruto. Nobeden ne pogreša ne risank ne filmov. Pojejo adventne pesmi. Ded jih polglasno brunda in prav zato jih je še lepše slišati. Veselijo se devetdnevnic v cerkvi in pobožnosti, imenovane Marijo nosijo. Letos bodo Marijin kipec nosili po vasi od družine do družine. Molili bodo in peli in Marija bo vsakič drugod prenočila. Katka je že predlagala,

kje bi ji v dnevni sobi pripravili oltarček. »Kar Sveto noč zapojmo!« Tako je rekel Domen.

»Ne, to pa še ne!« sta se hkrati oglasila oči in mami.

»Šele na sveto noč, božično noč.«

Na sveti večer je bilo v oni hišici na robu mesta tako lepo kot pri angelih v nebesih. Dišalo je po kadilu in po blagoslovu.

Napisala
Berta Golob

Ilustrirala
Andreja Peklar

